

Súd: Okresný súd Banská Bystrica
Spisová značka: 55Ek/3475/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6121561347
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 03. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Tomáš Kurec
ECLI: ECLI:SK:OSBB:2022:6121561347.2

Uznesenie

Okresný súd Banská Bystrica v exekučnom konaní oprávneného: BFF Central Europe s.r.o., IČO: 44 414 315, so sídlom Mostová 2, 811 02 Bratislava - Staré Mesto proti povinnému: Univerzitná nemocnica Bratislava, IČO: 31 813 861, so sídlom Pažítková 4, 821 01 Bratislava - Ružinov o vymoženie kapitalizovaných úrokov z omeškania a trov exekúcie vedenej súdnym exekútorom Mgr. Ninou Banášovou, so sídlom Zelinárska 6, 821 08 Bratislava, IČO: 42 171 547, pod sp. zn. 377EX 1/22, o návrhu povinného na zastavenie exekúcie, takto

rozhodol:

Súd návrh povinného na zastavenie exekúcie vedenej súdnym exekútorom Mgr. Ninou Banášovou, so sídlom Zelinárska 6, 821 08 Bratislava, IČO: 42 171 547, pod sp. zn. 377EX 1/22 z a m i e t a.

odôvodnenie:

1. Oprávnený sa návrhom na vykonanie exekúcie doručeným súdu dňa 30.11.2021, vedeným pod sp. zn. 55Ek/3475/2021, domáhal od povinného vymoženiu kapitalizovaných úrokov z omeškania na základe exekučného titulu - uznesenia Okresného súdu Bratislava II vydaného pod sp. zn. 42Cb/109/2016 dňa 07.11.2017, ktorým bol schválený zmier.

2. Okresný súd Banská Bystrica poveril vykonaním exekúcie súdneho exekútora Mgr. Ninu Banášovú vydaním poverenia pod sp. zn. 55Ek/3475/2021 s európskym spisovým identifikačným číslom: ECLI:SK:OSBB:2022:6121561347.1, ktorý ju vedie pod spisovou značkou 377EX 1/22.

3. Súdny exekútor vydal na základe poverenia upovedomenie o začatí exekúcie dňa 11.01.2022, ktoré bolo dňa 12.01.2022 doručené povinnému do elektronickej schránky.

4. Povinný podaním zo dňa 20.01.2022 doručeným súdnemu exekútorovi osobne dňa 26.01.2022 podal návrh na zastavenie exekúcie.

5. Predmetný návrh povinného na zastavenie exekúcie spolu s prílohami bol súdu predložený súdnym exekútorom prostredníctvom Ústredného portálu verejnej správy do elektronickej schránky dňa 01.03.2022 spolu s vyjadrením súdneho exekútora. Prílohou podania bolo vyjadrenie oprávneného k návrhu povinného na zastavenie exekúcie.

6. V odôvodnení návrhu na zastavenie exekúcie zo dňa 20.01.2022 povinný uviedol, že žiada v zákonnej lehote v zmysle § 61k ods. 2 zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov o zastavenie exekúcie, nakoľko predmetná exekúcia postihuje majetok štátu nevyhnutne potrebný na plnenie verejnoprospešného účelu. Povinný mal za to, že táto exekúcia s poukazom na výluky z exekúcií v ust. § 91 zákona č. 578/2004 Z. z. o poskytovateľoch zdravotnej starostlivosti, zdravotníckych pracovníkoch, stavovských organizáciách v zdravotníctve a o zmene a doplnení niektorých zákonov nemala ani začať. Poukázal na ust. § 91 ods. 1 písmeno a), f) a odsek 2 písmeno a), b) zákona č. 578/2004 Z. z.. Ďalej

povinný tvrdil, že je štátnou príspevkovou organizáciou zriadenou Ministerstvom zdravotníctva SR, ktoré vydalo Zriaďovaciu listinu pod č. rozhodnutia M/5694/2/2002, SP/6853/2002/Var zo dňa 18.12.2002 v znení jej neskorších zmien a doplnkov s jediným cieľom - poskytovanie zdravotnej starostlivosti a služieb s verejnoprospešným účelom, t. j. služieb súvisiacich s poskytovaním zdravotnej starostlivosti. Povinný svoju činnosť, ktorou je poskytovanie zdravotnej starostlivosti, plnenie úloh súvisiacich so starostlivosťou o ochranu, zachovanie a navrátenie zdravia ľudí poskytovaním zdravotnej starostlivosti vykonáva v režime správcu majetku vo vlastníctve štátu - Slovenskej republiky. Majetkom štátu podľa § 2 zákona č. 278/1993 Z. z. o správe majetku štátu v platnom znení sú veci vo vlastníctve Slovenskej republiky ako právnickej osoby vrátane finančných prostriedkov, ako aj pohľadávky a iné majetkové práva Slovenskej republiky. Povinný vo svojom návrhu na zastavenie exekúcie poukázal na to, že vysoko špecializovaným zdravotníckym zariadením, ktoré ma charakter jednej z kľúčových rezerv v krízových situáciách a v civilnej ochrane obyvateľstva. Ide o koncové zdravotnícke zariadenie. Vedením exekučného konania voči povinnému dochádza k ohrozeniu výkonu zabezpečovania zdravotnej starostlivosti pacientov, či už v rozsahu nákupu liečiv, zdravotníckeho materiálu alebo samotných výkonov zdravotníckym personálom pre pacientov a v neposlednom rade k ohrozeniu základného ústavného práva občanov, t. j. práva na ochranu zdravia. Povinný uviedol, že je v záujme verejného poriadku povinný predchádzať situáciám, kde by došlo k ohrozeniu zabezpečovania a poskytovania zdravotnej starostlivosti, pričom pod pojmom poskytovanie zdravotnej starostlivosti treba rozumieť všetky k nej prináležiace zložky ako: prevencia, dispenzarizácia, diagnostika, liečba, biomedicínsky výskum, ošetrovateľská starostlivosť a pôrodná asistancia, neodkladná zdravotná starostlivosť všetkým osobám aj nepoisteným cudzincom, ktorá je poskytovaná osobám pri náhlej zmene ich zdravotného stavu, ktorý bezprostredne ohrozuje ich život, alebo niektorú zo základných životných funkcií. V prípade nedostatku prostriedkov potrebných k rýchlemu poskytnutiu zdravotnej starostlivosti môže nastať situácia, keď bude vážne ohrozené zdravie takýchto osôb, ktoré môže mať za následok náhlu a neznesiteľnú bolesť, náhle zmeny ich správania a konania, pod ktorých vplyvom budú bezprostredne ohrozovať seba a svoje okolie. Z tohto dôvodu neustála pripravenosť zdrojov a základných hmotných potrieb povinného ako poskytovateľa zdravotnej starostlivosti, nevyhnutných k plneniu tohto základného účelu je nespochybniteľná, nesmierne dôležitá a je vo verejnom záujme. Povinný zo zdrojov verejného zdravotného poistenia a pohľadávok štátu hradí všetky svoje náklady na zabezpečovanie zdravotnej starostlivosti, služby súvisiace so zabezpečovaním zdravotnej starostlivosti pacientov, vrátane nákladov na mzdy svojich zamestnancov, prevádzkové náklady, či iné plnenia jeho úloh, ktorých verejnoprospešný účel nemožno spochybniť. Zároveň nie je možné spochybňovať skutočnosť, že disponibilné zdroje povinného v nedostatočnej miere pokrývajú jej nevyhnutné finančné náklady, keďže jej náklady výrazne presahujú výnosy. Vzhľadom na skutočnosť, že povinný je dlhodobo v strate, akýkoľvek výpadok finančných zdrojov výrazne ohrozuje poskytovanie zdravotnej starostlivosti. Povinný namietol všetky spôsoby vykonania exekúcie uvedené exekútorom v upovedomení o začatí exekúcie č. 377EX 1/22 zo dňa 11.01.2022 a to s poukazaním na výluku majetku a finančných prostriedkov v zmysle § 91 zákona č. 578/2004 Z. z., najmä predaj majetku, blokovanie účtov v banke či prikázanie pohľadávok z účtov v banke pokladal povinný za nezákonné. Ďalej povinný poukázal na skutočnosť, že zo zákona č. 45/2011 Z. z. o kritickej infraštruktúre v časti o zdravotníctve vyplynulo, že pod kritickú infraštruktúru v zdravotníctve spadá okrem iného „sieť poskytovateľov zdravotnej starostlivosti určených ako subjekty hospodárskej mobilizácie“. Tiež poukázal na ust. § 13 písmeno a) zákona o hospodárskej mobilizácii a o zmene a doplnení zákona č. 387/2002 Z. z. o riadení štátu v krízových situáciách mimo času vojny a vojnového stavu v znení neskorších predpisov, podľa ktorého MZ SR „vytvára z poskytovateľov zdravotnej starostlivosti sieť subjektov hospodárskej mobilizácie vo svojej pôsobnosti na zabezpečenie poskytovania zdravotnej starostlivosti obyvateľom, ozbrojeným silám, ozbrojeným bezpečnostným zborom a záchranným zložkám s vyčleňuje nemocničné lôžka na základe ich požiadaviek v období krízovej situácie“. Štát plní mnohé verejnoprávne funkcie, ktoré nemôžu byť paralyzované. V opačnom prípade by vznikli odôvodnené pochybnosti o legitimitate štátu, ktorý nie je schopný plniť svoje základné funkcie. Exekučná imunita neslúži na „beztrestnosť“, resp. „nepostihnuteľnosť“ štátu za jeho záväzky, ale má ochrániť plnenie jeho legitímnych funkcií, ktoré sú nezastupiteľné, a tiež v oblastiach, v ktorých štát presadzuje verejný záujem, ktorý z povahy veci nemôže byť zverený iným subjektom prioritne sledujúcim súkromný záujem a presadenie ktorého je niekedy potrebné vynútiť štátnou mocou. V danom prípade sa predmetná exekúcia týka len časti riadne splácaného exekučného titulu v sume 10.373.094,48 EUR - rozvrhnutého do 46 splátok na obdobie od 25.11.2017 do 25.08.2021, pričom exekvovaná suma vo výške 2.383.158,71 EUR mala byť pri dodržaní podmienok splácania povinným odpustená. V čase uzavretia súdneho zmiernu v roku 2017 nikto nepredpokladal vznik mimoriadnej situácie v dôsledku pandémie s obrovským negatívnym dopadom na zdravotníctvo a ekonomiku. Tak sa stalo, že 4 splátky za január až apríl 2021 v čase núdzového stavu

boli pripísané ma účet oprávneného o pár dní neskôr, konkrétne splátka splatná 25.01.2021 (omeškanie 4 dni), splátka splatná 25.02.2021 (omeškanie 1 deň), splátka splatná 25.03.2021 (omeškanie 4 dni) a splátka splatná 25.02.2021 (omeškanie 5 dní). Povinný bol toho názoru, že to všetko je len dôkazom toho, že sa povinný snaží dostať svojich záväzkov, keďže 42 splátok uhradil oprávnenému nielen načas, ale aj s niekoľkodňovým predstihom. To, že sa oprávnený rozhodol danú pohľadávku vymáhať a neupustiť od jej vymáhania s prihliadnutím na celospoločenskú situáciu, hoci v kontexte svojho predmetu podnikania tak urobiť mohol, pokladal povinný za správanie v rozpore s dobrými mravmi. Na základe uvedeného mal povinný za to, že sú naplnené zákonné dôvody na zastavenie exekúcie vedenej proti povinnému v celom rozsahu, keďže postihujú majetok a finančné prostriedky, ktoré zo zákona postihnuté exekúciou byť nemôžu. Poukázal na ust. § 61k ods. 1 písmeno d) Exekučného poriadku, podľa ktorého súd exekúciu zastaví v celom rozsahu alebo v časti, ak sú tu iné skutočnosti, ktoré bránia vymáhateľnosti exekučného titulu. Povinný žiadal, aby súd v zmysle § 61k ods. písmeno d) Exekučného poriadku exekúciu proti povinnému vedenú pod č. 377EX 1/22 zastavil v celom rozsahu.

7. Z vyjadrenia oprávneného k návrhu povinného na zastavenie exekúcie vyplynulo nasledovné. Ako prvé rozdelil tvrdenia povinného na dve kategórie. Prvou je kategória tvrdení, s ktorými oprávnený súhlasil, a to povinný je prvkom kritickej infraštruktúry a subjektom hospodárskej mobilizácie. O týchto skutočnostiach mal oprávnený vedomosť ešte pred odoslaním návrhu na vykonanie exekúcie na Okresný súd Banská Bystrica, a nejde preto o nové zistenie. Tento fakt však sám o sebe nie je kľúčovým pre rozhodnutie o návrhu povinného na zastavenie exekúcie a nie je zákonným dôvodom, aby súd nevydal súdnemu exekútorovi poverenie na vykonanie exekúcie. Druhou (a podstatnou) kategóriou tvrdení povinného sú tvrdenia, ktoré nemožno v tomto štádiu exekučného konania (exekúcie) verifikovať, nakoľko ich žiadnym spôsobom nepreukázal, pričom ich nie je možné verifikovať ani z verejne dostupných zdrojov a ide aj o tvrdenia, ktoré sú prinajmenšom zavádzajúce, ak nie rovno vecne nesprávne a nepresné. Oprávnený poukázal na ust. § 91 ods. 1 písm. a) zákona č. 578/2004 Z. z. v znení novely č. 346/2020 Z. z., ktorou NR SR schválila exekučnú imunitu pre vybrané subjekty v novom, citovanom znení: Z exekúcií podľa osobitného predpisu (Exekučný poriadok) sa za splnenia podmienok uvedených v odseku 2 vylučuje majetok v správe štátnej organizácie, ktorá bola zriadená podľa osobitného predpisu (523/2004 Z. z. o rozpočtových pravidlách verejnej správy) na poskytovanie zdravotnej starostlivosti a nebola ku dňu účinnosti tohto zákona prevedená podľa osobitného predpisu (92/1991 Zb. o podmienkach prevodu majetku štátu na iné osoby). Tiež poukázal na ust. § 91 ods. 2 písm. a) a b) zákona č. 578/2004 Z. z. v znení novely č. 346/2020 Z. z., ktorou NR SR schválila exekučnú imunitu pre vybrané subjekty v novom, citovanom znení: Z exekúcií podľa osobitného predpisu (Exekučný poriadok) sa vylučuje majetok a finančné prostriedky podľa odseku 1, ak ich exekúciou by boli ohrozené práva a povinnosti pacientov vyplývajúce z osobitných predpisov alebo medzinárodných zmlúv, ktorými je Slovenská republika viazaná, a právo podľa čl. 40 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 31 Listiny základných práv a slobôd, a ich exekúciou by bolo ohrozené vykonávanie činnosti subjektu hospodárskej mobilizácie alebo by bola ohrozená činnosť prvku kritickej infraštruktúry v oblasti poskytovania zdravotnej starostlivosti. K tomu, aby bol z exekúcie vylúčený majetok povinného by muselo podľa názoru oprávneného prísť ku kumulatívne naplneniu nasledovných podmienok: povinný musí byť subjektom hospodárskej mobilizácie alebo prvkom kritickej infraštruktúry - táto podmienka je podľa názoru oprávneného splnená, ďalej exekúciou povinného musí byť ohrozené vykonávanie jeho činnosti alebo musí byť jeho činnosť ohrozená - splnenie tejto podmienky povinný žiadnym spôsobom nepreukázal a exekúciou povinného musia byť ohrozené práva a povinnosti pacientov vyplývajúce z príslušných právnych predpisov, vrátane Ústavy SR, Listiny základných práv a slobôd, ako aj medzinárodných zmlúv - splnenie tejto podmienky povinný žiadnym spôsobom nepreukázal. Oprávnený si dovoľil dať do pozornosti kľúčový nález Ústavného súdu Slovenskej republiky PL. ÚS 14/2020-50 zo dňa 04.11.2020, ktorý bol uverejnený v Zbierke zákonov Slovenskej republiky pod č. 347/2020. Týmto nálezom bol vyslovený nesúlad citovaných ustanovení § 102c ods. 3 zákona č. 578/2004 Z. z. s čl. 1 ods. 1, čl. 12 ods. 2, čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Ide teda o identické ustanovenia, ako sú aktuálne platné a účinné ustanovenia § 91 ods. 1 písm. a) až f) zákona č. 578/2004 Z. z.. Oprávnený si dovoľil pripomenúť, že povinný sa vo svojom návrhu odvolával práve na ustanovenia § 91 ods. 1 písm. a), čiže na ustanovenie, ktoré samo o sebe nie je v súlade s Ústavou Slovenskej republiky, keďže je identického znenia, ako protiústavné znenie pôvodného § 102c ods. 3 písm. a) zákona č. 578/2004 Z. z.. Za týmto účelom pristúpil zákonodarca k tomu, že novelou č. 346/2020 doplnil znenie zákona č. 578/2004 Z. z. o nový § 91, ktorého odsek 1 je síce identický s protiústavným § 102c ods. 3, avšak, § 91 doplnil aj o odsek 2, v ktorom sa ustanovuje, že exekučná imunita sa vzťahuje len na vybrané subjekty hospodárskej mobilizácie alebo prvky kritickej infraštruktúry,

a zároveň musí byť splnená podmienka, že exekúciou povinného musí byť ohrozené vykonávanie jeho činnosti alebo musí byť jeho činnosť ohrozená, a zároveň exekúciou povinného musia byť ohrozené práva a povinnosti pacientov vyplývajúce z príslušných právnych predpisov, vrátane Ústavy SR, Listiny základných práv a slobôd, ako aj medzinárodných zmlúv. Oprávnený ďalej vo svojom vyjadrení citoval body odôvodnenia spomínaného nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky. Z pohľadu oprávneného bolo kľúčové, aby súdny exekútor predovšetkým primárne postupom v zmysle ustanovení § 39 ods. 1, 2, 3 a prípadne 4 Exekučného poriadku spísal zoznam majetku a peňažných prostriedkov vo vlastníctve povinného. Následne má súdny exekútor podľa názoru oprávneného procesne postupovať v exekučnom konaní tak, že zo zoznamu majetku na základe princípu proporcionality a vhodnosti určí, ktorý majetok povinného a peňažné prostriedky považuje za chránené exekučnou imunitou v zmysle ustanovení § 91 ods. 1 písm. a) a ods. 2 písm. a) a b) zákona č. 578/2004 Z. z.. Pripomenul citáciu z bodu č. 56 odôvodnenia nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky, podľa ktorého „napadnutou právnou úpravou je „pred prípadnou exekúciou chránený všetok majetok vybraných subjektov, nielen ten, ktorý by bolo možné definovať ako majetok slúžiaci na verejnoprospešný účel. Ad absurdum teda môže dôjsť k exekúcii magnetického rezonančného tomografu súkromného poskytovateľa zdravotnej starostlivosti, ale u prioritizovaného poskytovateľa zdravotnej starostlivosti nebude môcť byť vykonávaná exekúcia ani na skladové zásoby papiera a ceruziek.“ To znamená, že po vykonaní súpisu majetku súdny exekútor určí, ktorý majetok povinného podlieha exekúcii a ktorý je naopak pred exekúciou chránený exekučnou imunitou. Následne sa oprávnený a povinný môžu prípadne k tomuto posúdeniu súdneho exekútora vyjadriť a namietaj, že konkrétny majetok alebo peňažné prostriedky podliehajú alebo naopak nepodliehajú exekúcii. Je absolútne legitímne predpokladať, že súdny exekútor pri spisovaní majetku povinného zistí, že povinný vlastní aj tie „ceruzky“, o ktorých hovorí nález Ústavného súdu Slovenskej republiky. Inak povedané, je nad všetku pochybnosť jasné a niet žiadneho dôvodu o tom pochybovať, že povinný vlastní majetok (a zrejme aj peňažné prostriedky), ktoré neslúžia na poskytovanie zdravotnej starostlivosti. Výklad povinného, podľa ktorého všetko v jeho vlastníctve slúži na tento účel, je v príkrom rozpore s plenárnym nálezom Ústavného súdu a je absolútne nesprávny a právne neudržateľný. Len tento procesný postup súdneho exekútora (a účastníkov konania) v exekučnom konaní môže obstáť z pohľadu citovaného nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky. Postup, kedy len povinný bez preukázania svojho tvrdenia vyhlási v návrhu na zastavenie exekúcie, že exekúcia postihuje majetok a finančné prostriedky, ktoré nemôžu byť postihnuté exekúciou, resp. vyhlási, že „akýkoľvek“ výpadok finančných zdrojov ohrozí poskytovanie zdravotnej starostlivosti, nie je postup, ktorý by bolo možné považovať za súladný s Exekučným poriadkom a § 91 ods. 1 a 2 zákona č. 578/2004 Z. z. v kontexte spomínaného nálezu Ústavného súdu. Aký majetok a peňažné prostriedky povinný vlastní a čo z nich podlieha a čo z nich naopak nepodlieha exekúcií, nie je možné objektívne posúdiť v tejto fáze, čiže ešte pred spísaním majetku povinného súdnym exekútorom. Navyše, nie je to povinný, kto je oprávneným subjektom posúdiť túto otázku. Oprávneným subjektom na posúdenie tejto otázky je primárne súdny exekútor na základe svojho súpisu majetku povinného v zmysle § 39 Exekučného poriadku. V zmysle uvedeného oprávnený zastával názor, že návrh povinného je predčasný a je založený výlučne na jeho subjektívnych a ničím nepodložených vyhláseniach o ohrození výkonu zabezpečovania zdravotnej starostlivosti v prípade vedenia exekúcie. Preto je potrebné, aby exekučný súd tento návrh zamietol a pokračovalo sa ďalej v exekučnom konaní (exekúcii), a to vykonaním súpisu majetku povinnej súdnym exekútorom v zmysle § 39 Exekučného poriadku. Odhliadnuc od všetkých uvedených skutočností si oprávnený dovolil dať navyše do pozornosti právne stanovisko dvoch členov Katedry ústavného práva Právnickej fakulty Univerzity Komenského v Bratislave, a to doc. JUDr. Mareka Domina, PhD. a doc. JUDr. Tomáša Lalíka, PhD. (bývalý sudca Ústavného súdu Slovenskej republiky), zo dňa 05.02.2021, týkajúce sa ústavnosti aplikácie exekučnej imunity podľa § 91 zákona č. 578/2004 Z. z. aj na exekučné konania iniciované na podklade exekučných titulov vydaných pred nadobudnutím účinnosti relevantného ustanovenia. V zmysle záverov tohto právneho stanoviska je totiž v tejto exekučnej veci vylúčená aplikácia ustanovení novely č. 346/2020 Z. z., ktorou prišlo k novelizovaniu zákona č. 578/2004 Z. z. v podobe nových zákonných ustanovení uvedených v § 91 ods. 1 a 2, čiže k zavedeniu tzv. exekučnej imunity, ktorej aplikácie sa povinný dovoľáva vo svojom návrhu na zastavenie exekúcie. Dôvodom pre vylúčenie aplikácie tejto novely je tá skutočnosť, že exekučné konanie (exekúcia) je vedené na základe exekučného titulu, ktorým je Uznesenie Okresného súdu Bratislava II zo dňa 07.11.2017, č. k. 42Cb/109/2016-122, ktorý nadobudol vykonateľnosť dňa 25.11.2017, čiže ešte pred tým, ako nadobudla účinnosť novela č. 346/2020 Z. z., nakoľko táto novela nadobudla účinnosť až dňa 04.12.2020. To by znamenalo, že v kontexte tohto právneho stanoviska členov katedry Ústavného práva PF UK a v kontexte nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky PL. ÚS 14/2020-50 zo dňa 04.11.2020, ktorý bol uverejnený v Zbierke zákonov Slovenskej republiky pod č. 347/2020, a ktorým bol vyslovený nesúlad

citovaných ustanovení § 102c ods. 3 zákona č. 578/2004 Z. z. s čl. 1 ods. 1, čl. 12 ods. 2, čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, by sa na danú exekučnú vec z pohľadu právnej teórie a výkladu právnych predpisov v súlade s Ústavou Slovenskej republiky nemala vzťahovať žiadna taká právna úprava, ktorá by vylučovala z exekúcie akýkoľvek majetok alebo peňažné prostriedky vo vlastníctve povinného. Inak povedané, všetok jeho majetok a peňažné prostriedky by mali podliehať exekúcii. Jednoduché konštatovanie povinného o tom, že svoju činnosť vykonáva v režime správcu majetku vo vlastníctve štátu - Slovenskej republiky, pričom poukazuje na ustanovenia § 2 zák. č. 278/1993 Z. z. o správe majetku štátu v platnom znení (kde sa uvádza čo je potrebné považovať za majetok štátu), nijakým spôsobom neovplyvňuje výkon exekúcie. Povinný navyše ignoruje skutočnosť, že ustanovenie § 1 ods. 2 zák. č. 278/1993 Z. z. o správe majetku štátu, výslovne uvádza, že predmetný zákon sa „nevzťahuje na nakladanie s majetkom štátu, pri ktorom dochádza k plneniu záväzkov v rámci predmetu činnosti správcu alebo v súvislosti s ním“. Preto povinnosť povinného plniť záväzky, ktoré jej vznikli z obchodno-právnych vzťahov nie je jeho postavením ako správcu majetku štátu obmedzená. Rovnako, aj v prípade, ak by povinný v rámci svojej činnosti naozaj len spravoval majetok štátu, musel by preukázať že predmetný majetok by nemal podliehať exekúcii. Zákonodarca jasne vymedzil v platnej a účinnej právnej úprave (§ 61s ods. 2 Exekučného poriadku), že základnou podmienkou pre exekučnú imunitu majetku štátu je nevyhnutnosť tohto majetku na plnenie úloh štátu alebo na plnenie verejnoprospešného účelu. Túto nevyhnutnosť by ale povinný musel preukázať v rámci exekučného konania a je to práve on, koho zaťažuje toto dôkazné bremeno. K uvedenému však v žiadnom prípade nedošlo. K tvrdeniam povinného o uplatňovaní práv oprávneným v rozpore s dobrými mravmi si oprávnený v prvom rade dovolil reagovať na tvrdenie povinného, že do omeškania s plnením na základe splátkového kalendáru sa dostal len štyrikrát. Ako bolo uvedené už aj v návrhu na vykonanie exekúcie, povinný sa dostal do omeškania s plnením svojho záväzku celkom šesťkrát, pričom v uzatvorenom zmierní bolo dohodnuté, že sa povinný môže bez akejkoľvek sankcie dostať do omeškania (bez ohľadu na dĺžku trvania omeškania) dvakrát. Teda už pri uzatváraní dohody o splátkovom kalendári strany prihliadali na skutočnosť, že napr. z administratívnych dôvodov by mohlo dôjsť k omeškaniu s plnením splátky a pre tento prípad dohodli úľavu. Skutočnosť, že sa však povinný (aj po upozornení zo strany oprávneného) dostal do omeškania až so šiestimi splátkami je jednoznačne dôvodom, pre ktorý povinný stratil nárok na dohodnutú úľavu. Skutočnosť, že k omeškaniu došlo počas núdzového stavu v čase pandémie nemôže byť vykladaná v neprospech oprávneného a už vôbec nemôže byť považovaná za výkon práva v rozpore s dobrými mravmi, nakoľko ani počas núdzového stavu nebola nijakým spôsobom zmenená splatnosť záväzkov povinného. Poukázal aj na skutočnosť, že o prehodnotenie podobnej zmeny vo vzájomne dohodnutom vzťahu povinný oprávneného ani len nepožiadaval. V zmysle všetkých skutočností uvedených v tomto vyjadrení mal oprávnený za to, že dostatočne ozrejnil, že návrh povinného na zastavenie exekúcie je predčasný a je založený výlučne na jeho subjektívnom a ničím nepodloženom vyhlásení o neexistencii majetku (alebo peňažných prostriedkov), ktoré by boli v jeho vlastníctve a zároveň podliehali exekúcii. Bol toho názoru, že je potrebné, aby primárne prišlo k súpisu zoznamu majetku a peňažných prostriedkov vo vlastníctve povinnej postupom súdneho exekútora v zmysle ustanovení § 39 Exekučného poriadku, ktorý následne bude v exekučnom konaní postupovať procesne tak, že zo zoznamu majetku na základe princípu proporcionality a vhodnosti určí, ktorý majetok povinného a peňažné prostriedky podliehajú alebo naopak nepodliehajú exekúcii. Následne sa oprávnený a povinný môžu prípadne k tomuto posúdeniu súdneho exekútora vyjadriť. Navyše, v zmysle priloženého právneho stanoviska členov Katedry ústavného práva Právnickej fakulty Univerzity Komenského v Bratislave, z ktorých jeden (doc. JUDr. Tomáš Lalík, PhD.) je zároveň bývalým sudcom Ústavného súdu Slovenskej republiky, je v danej exekučnej veci vylúčená aplikácia ustanovení novely č. 346/2020 Z. z., ktorou prišlo k novelizovaniu zákona č. 578/2004 Z. z. v podobe nových zákonných ustanovení uvedených v § 91 ods. 1 a 2, čiže k zavedeniu tzv. exekučnej imunity, ktorej aplikácie sa povinný dovoláva vo svojom návrhu na zastavenie exekúcie. Na základe všetkých uvedených skutočností oprávnený žiadal, aby exekučný súd (Okresný súd Banská Bystrica) návrh povinného na zastavenie exekučného konania (exekúcie) zamietol a aby sa pokračovalo v konaní ďalej a pristúpilo sa k postupu súdneho exekútora v zmysle § 39 Exekučného poriadku a následne k exekúcii majetku a peňažných prostriedkov povinného.

8. Z predloženého vyjadrenia súdneho exekútora vyplývajú skutočnosti o návrhu povinného na zastavenie exekúcie a preukázaní dodržania zákonnej lehoty pri jeho podaní vzhľadom na deň doručenia upovedomenia o začatí exekúcie.

9. Podľa § 45 ods. 1 Exekučného poriadku, exekučným titulom je vykonateľné rozhodnutie súdu, ak priznáva právo, zaväzuje k povinnosti alebo postihuje majetok.

10. Podľa § 46 ods. 1 písmeno a) Exekučného poriadku, potvrdením o vykonateľnosti opatrí exekučný titul podľa § 45 odsek 1 súd, ktorý vo veci rozhodoval ako súd prvého stupňa.

11. Podľa § 61k ods. 1 písmeno d) Exekučného poriadku, súd exekúciu zastaví v celom rozsahu alebo v časti, ak sú tu iné skutočnosti, ktoré bránia vymáhateľnosti exekučného titulu.

12. Podľa § 61k ods. 2 Exekučného poriadku povinný môže z dôvodov podľa odseku 1 podať do 15 dní od doručenia upovedomenia o začatí exekúcie návrh na zastavenie exekúcie. Návrh na zastavenie exekúcie musí byť odôvodnený a musia v ňom byť uvedené všetky skutočnosti, ktoré povinný môže ku dňu podania návrhu uplatniť. Takýto návrh má odkladný účinok.

13. Podľa § 61k ods. 5 Exekučného poriadku návrh na zastavenie exekúcie sa podáva u exekútora. Ak povinný navrhne zastavenie exekúcie, exekútor bezodkladne vyzve oprávneného na vyjadrenie sa k návrhu v lehote nie kratšej ako desať dní. Ak oprávnený so zastavením exekúcie súhlasí, exekútor vydá upovedomenie o zastavení exekúcie, ktoré doručí účastníkom konania a súdu; inak do piatich pracovných dní po uplynutí lehoty na vyjadrenie sa oprávneného exekútor predloží návrh na zastavenie exekúcie spolu so svojim vyjadrením a prípadným vyjadrením oprávneného súdu.

14. Podľa § 61l ods. 3 Exekučného poriadku ak je tu dôvod zastavenia exekúcie, súd exekúciu zastaví a rozhodne o trovách exekúcie vrátane určenia ich výšky; inak návrh zamietne. Ak súd návrh na zastavenie exekúcie zamietol z dôvodu, že návrh bol podaný oneskorene, i keď tu dôvod na zastavenie exekúcie je, povinný má právo domáhať sa vrátenia plnenia žalobou podanou voči oprávnenému.

15. Podľa § 61l ods. 4 Exekučného poriadku rozhodnutie, ktorým sa rozhodlo o návrhu na zastavenie exekúcie, sa doručí oprávnenému, povinnému a exekútorovi.

16. Podľa § 61s ods. 3 Exekučného poriadku, exekúciu na majetok štátu podľa odseku 2 možno vykonať len na majetok štátu v správe správcu majetku štátu, z ktorého činnosti nárok oprávneného vznikol.

17. Podľa § 1 ods. 1 písm. a) zákona č. 278/1993 Z. z. o správe majetku štátu (ďalej len „zákon o správe majetku štátu“), tento zákon upravuje správu majetku vo vlastníctve Slovenskej republiky vo verejnoprospešnej a nepodnikateľskej sfére, ktorú vykonáva správca majetku štátu, a to štátna rozpočtová organizácia a štátna príspevková organizácia.

18. Podľa § 1 ods. 2 písm. a) a c) zákona o správe majetku štátu, tento zákon sa nevzťahuje na nakladanie s majetkom štátu, pri ktorom dochádza k plneniu záväzkov v rámci predmetu činnosti správcu alebo v súvislosti s ním a taktiež sa nevzťahuje na hospodárenie s peňažnými prostriedkami štátu, ktoré upravuje osobitný predpis, t. j. zákon o rozpočtových pravidlách.

19. Podľa § 2 ods. 2 zákona o správe majetku štátu, Slovenská republika ako právnická osoba vlastní majetok a nakladá s ním prostredníctvom správcov majetku štátu v súlade s týmto zákonom. Správca podľa § 1 ods. 1 písm. a), b) a d) môže nadobúdať majetok len do vlastníctva štátu. Správca majetku štátu vykonáva právne úkony pri správe majetku štátu v mene štátu. Správca koná v mene štátu pred súdmi a inými orgánmi vo veciach, ktoré sa týkajú majetku štátu, ktorý spravuje, alebo sporného majetku, ktorého správcom by mal byť podľa tohto zákona alebo podľa osobitných predpisov.

20. Podľa § 3 ods. 2 zákona o správe majetku štátu, správca (t. j. povinný ako štátna príspevková organizácia) je oprávnený a povinný majetok štátu užívať na plnenie úloh v rámci predmetu činnosti alebo v súvislosti s ním, udržiavať ho v riadnom stave, využívať všetky právne prostriedky na jeho ochranu a dbať, aby nedošlo najmä k jeho poškodeniu, strate, zneužitiu alebo zmenšeniu.

21. Podľa § 18a ods. 1 zákona o správe majetku štátu, na majetok štátu v správe správcu uvedeného v § 1 ods. 1 nemožno uskutočniť konkurzné konanie a vyrovnacie konanie podľa osobitných predpisov.

22. Podľa § 18a ods. 2 zákona o správe majetku štátu, ustanovenie odseku 1 sa nevzťahuje na výkon rozhodnutia prikázaním pohľadávky odpísaním z účtu v banke, na ktorý sa vzťahuje osobitný predpis.

23. Podľa § 8 ods. 10 zákona č. 523/2004 Z. z. o rozpočtových pravidlách verejnej správy a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších prepisov (ďalej len „zákon o rozpočtových pravidlách“), výkonu rozhodnutia podľa osobitných predpisov nepodliehajú prostriedky poskytnuté zo štátneho rozpočtu a z rozpočtu Európskej únie. Hnuteľný majetok a nehnuteľný majetok obstaraný z prostriedkov poskytnutých zo štátneho rozpočtu a z rozpočtu Európskej únie nepodlieha výkonu rozhodnutia podľa osobitných predpisov s výnimkou výkonu rozhodnutia na majetok obstaraný z prostriedkov štátneho rozpočtu a z rozpočtu Európskej únie, o ktorom tak ustanovuje zmluva alebo rozhodnutie.

24. Podľa § 21 ods. 2 zákona o rozpočtových pravidlách, príspevková organizácia je právnická osoba štátu, obce alebo vyššieho územného celku, ktorá je na štátny rozpočet obce alebo na rozpočet vyššieho územného celku zapojená príspevkom a ktorej spravidla menej ako 50% výrobných nákladov je pokrytých tržbami. Platia pre ňu finančné vzťahy určené zriaďovateľom v rámci jeho rozpočtu.

25. Podľa § 21 ods. 4 zákona o rozpočtových pravidlách, rozpočtové organizácie a príspevkové organizácie môžu vo vlastnom mene nadobúdať práva a zaväzovať sa odo dňa svojho zriadenia.

26. Podľa § 24 ods. 1 prvá a druhá veta zákona o rozpočtových pravidlách, príspevková organizácia hospodári podľa svojho rozpočtu príjmov a výdavkov. Jej rozpočet zahŕňa aj príspevok z rozpočtu zriaďovateľa a prostriedky prijaté od iných subjektov.

27. Podľa § 24 ods. 6 zákona o rozpočtových pravidlách, finančný vzťah medzi zriaďovateľom a príspevkovou organizáciou je určený záväznými ukazovateľmi štátneho rozpočtu a záväznými ukazovateľmi určenými zriaďovateľom.

28. Podľa § 61q ods. 1 Exekučného poriadku, exekúciou nemožno postihnúť majetok alebo práva, ktoré podľa tohto zákona alebo podľa osobitných predpisov nepodliehajú exekúcii alebo sú z exekúcie vylúčené, alebo na ktoré je exekúcia neprípustná.

29. Účelom exekučného konania je nútená realizácia exekučného titulu vykonaná zásahom do práv povinného. Uskutočňuje sa za podmienok a predpokladov vymedzených procesnými predpismi s cieľom uspokojiť nárok oprávneného, ktorý mu bol priznaný vykonateľným rozhodnutím súdu alebo iného orgánu, prípadne vo verejnej listine (notárska zápisnica) a dobrovoľne sa nesplnil. Základnou vlastnosťou, ktorú musí mať každý exekučný titul bez ohľadu na jeho druh, je vykonateľnosť. Vykonateľnosťou sa vo všeobecnosti rozumejú účinky (vlastnosti) rozhodnutia umožňujúce núteným spôsobom aj proti vôli povinného realizovať povinnosť obsiahnutú vo výroku rozhodnutia, ktorá nebola dobrovoľne splnená. Vykonateľnosť exekučného titulu sa skúma ex offa, a to tak z formálnej stránky ako aj zo stránky materiálnej. Formálna a materiálna vykonateľnosť exekučného titulu sú rovnocenné zložky vykonateľnosti rozhodnutia. Chybnosť alebo nedostatok niektorej zložky vykonateľnosti spôsobuje neprípustnosť exekúcie a jej zastavenie v ktoromkoľvek štádiu exekučného konania. Súd je v exekučnom konaní v ktoromkoľvek štádiu povinný skúmať materiálnu a formálnu vykonateľnosť exekučného titulu, ako aj zhodu návrhu na vykonanie exekúcie s exekučným titulom, a to nielen v štádiu preskúmania návrhu na vykonanie exekúcie podľa § 53 ods. 1 Exekučného poriadku za účelom vydania poverenia na vykonanie exekúcie, ale aj za účelom zistenia existencie dôvodu, pre ktorý by bolo potrebné návrh na vykonanie exekúcie zamietnuť z dôvodu podľa § 53 ods. 3 Exekučného poriadku, alebo taktiež aj v prípade, keď by došlo k vydaniu poverenia na vykonanie exekúcie pre zistenie dôvodu na zastavenie exekučného konania podľa § 61k ods.1 Exekučného poriadku a to aj bez návrhu povinného na zastavenie exekúcie.

30. Návrh na zastavenie exekúcie predstavuje inštitút procesnej obrany povinného proti neprípustnej exekúcii, ktorej účelom je zastavenie v prípadoch vymedzených Exekučným poriadkom. Procesne legitímovaným na podanie návrhu na zastavenie exekúcie súdom je povinný. Exekučný súd v konaní o návrhu na zastavenie exekúcie skúma oprávnenosť a dôvodnosť začatia exekúcie. Dôkazné bremeno ohľadom tvrdení uvedených v návrhu na zastavenie exekúcie zaťažuje výlučne povinného, ktorý návrh na zastavenie exekúcie podal. V zmysle § 61k ods. 2 Exekučného poriadku, musí byť návrh na zastavenie exekúcie odôvodnený a musia v ňom byť uvedené všetky skutočnosti, ktoré povinný môže ku dňu podania návrhu uplatniť. Inštitút návrhu na zastavenie exekúcie nie je opravným prostriedkom proti exekučnému titulu. Návrh na zastavenie exekúcie je podaním vo veci samej a okrem všeobecných náležitostí, musí obsahovať aj vymedzenie dôvodov, pre ktoré má byť podľa povinného exekúcia

zastavená. Je vhodné, aby návrh na zastavenie exekúcie obsahoval aj návrhy na vykonanie dôkazov na preukázanie tvrdených skutočností. Súd v exekučnom konaní je viazaný exekučným titulom, na podklade ktorého je vedené exekučné konanie a exekúcia v ňom prebiehajúca. Ustanovenie § 61k ods. 1 Exekučného poriadku taxatívne vymenúva dôvody, pre ktoré musí súd exekúciu zastaviť, a to bez ohľadu na to, či to účastník konania navrhol. Súd pri svojom rozhodovaní vychádzal z vyššie citovaného ustanovenia Exekučného poriadku, z ktorého vyplýva, že návrh na zastavenie exekúcie musí byť odôvodnený a musia v ňom byť uvedené všetky skutočnosti, ktoré povinný môže ku dňu podania návrhu uplatniť. Povinný musí uviesť okolnosti, ktoré podľa neho po vzniku exekučného titulu spôsobili zánik vymáhaného nároku, zrušenie exekučného titulu alebo iné skutočnosti, ktoré jeho vymáhateľnosti bránia. Prostredníctvom tohto procesného inštitútu má povinný možnosť namietat všetky skutočnosti dôvodiacie zastavenie exekúcie, pritom ide najmä o tie skutočnosti, ktoré nastali po vzniku exekučného titulu a ktoré sú povinnému známe ku dňu podania návrhu na zastavenie exekúcie.

31. Pri výklade zákonných ustanovení treba vychádzať z teologického výkladu, t. j. s prihliadnutím na ich zrejmy účel a taktiež zámer zákonodarcu. Nemožno opomenúť i systematické zaradenie vykladaných ustanovení v konkrétnom zákone. Ustanovenie § 2 ods. 2 zákona o správe majetku štátu, s ohľadom na jeho systematické zaradenie a na súvisiace ustanovenia zákona o rozpočtových pravidlách je nutné vyložiť tak, že zákaz nadobudnutia majetku do svojho vlastníctva sa vzťahuje len na majetok štátu, resp. majetok zverený štátom, a nie na majetok všeobecne, ktorý štátna príspevková organizácia môže nadobudnúť aj iným spôsobom.

32. Súd po preskúmaní návrhu povinného na zastavenie exekúcie v zmysle ustanovení Exekučného poriadku v platnom znení, preštudovaní kompletného spisového materiálu, písomností predložených súdnym exekútorom, vyjadrenia oprávneného a návrhu na vykonanie exekúcie spolu s exekučným titulom konštatuje jeho nedôvodnosť, a taktiež skutočnosti uvádzané povinným nepokladá za relevantné pre posudzovanie začatej exekúcie. Povinný sa neopiera o tvrdenia, ktoré by zakladali jeden z dôvodov zastavenia exekúcie. Neboli doložené žiadne vecné dôkazy, ktoré by popierali existenciu záväzku povinného voči oprávnenému, a zároveň by napĺňali dôvod zastavenia exekúcie z hľadiska jej neprípustnosti. Povinný vo svojom návrhu na zastavenie exekúcie namietal, že je štátna organizácia, ktorá bola zriadená podľa osobitného predpisu na poskytovanie zdravotnej starostlivosti a ako správca majetku štátu žiadal o zastavenie exekúcie s poukazom na § 91 ods. 1 písm. a) a f) v spojení s § 91ods. 2 písmeno a) a b) zákona č. 578/2004 Z. z. o poskytovateľoch zdravotnej starostlivosti, zdravotníckych pracovníkoch, stavovských organizáciách v zdravotníctve. K uvedenému súd uvádza, že tvrdenie povinného, že nemožno vykonať exekúciu na jeho majetok, nakoľko je správca majetku štátu ako štátna príspevková organizácia, nemá oporu v zákone. Z exekúcie v danom prípade nie je vylúčený konkrétny subjekt, ani celý jeho majetok, ale len jednotlivé časti a súd v tomto prípade nemôže vylúčiť možnosť exekúcie povinného bez toho, aby bolo spoľahlivo preukázané, že povinný nemá iný majetok, ktorý nie je z exekúcie vylúčený. Exekučný poriadok taxatívne vymedzuje majetok štátu, ktorý nemožno bez výnimky postihnúť výkonom exekúcie, ako aj majetok štátu, ktorý môže byť predmetom exekúcie. V platnom právnom poriadkom, konkrétne v ust. § 61s ods. 3 Exekučného poriadku, je uvedené na aký majetok štátu je možné exekúciu vykonať, a to teda na majetok štátu v správe správcu majetku štátu, z ktorého činnosti nárok oprávneného vznikol. Súd poznamenáva, že v prípade, ak by sa stotožnil s tvrdeniami povinného, že exekúcia by postihla majetok, ktorý je z exekúcie vylúčený (teda podľa vyjadrení povinného vlastne celý majetok povinného) a z tohto dôvodu by návrhu povinného na zastavenie exekúcie vyhovel a následne exekúciu v celom rozsahu zastavil, došlo by k vylúčeniu zákonnej možnosti viesť voči takejto právnickej osobe nútený výkon súdnych rozhodnutí v konaní podľa Exekučného poriadku. Z citovaných zákonných ustanovení v návrhu povinného na zastavenie exekúcie vyplýva, že na iný majetok povinného než je majetok štátu, je možné výkon rozhodnutia uskutočniť. Súdnym exekútorom nevykonáva exekúciu postihujúcu celý majetok, ale len ten majetok, ktorý podlieha exekúcii. Návrhu povinného by bolo možné vyhovieť v prípade, ak by povinný preukázal, že celý jeho majetok je majetkom štátu, ktorý je z exekúcie na základe zákona vylúčený. Dôkazné bremeno znáša povinný. V tomto prípade by musela byť exekúcia následne zastavená. Súd však túto skutočnosť nemal zo strany povinného žiadnym spôsobom preukázanú. Povinný v návrhu na zastavenie len uviedol, že existujú dôvody na zastavenie exekúcie, pretože sa má postihnúť majetok, ktorý nepodlieha exekúcii podľa Exekučného poriadku a súčasne citoval ust. § 91 ods. 1 písm. a) a f) v spojení s § 91ods. 2 písmeno a) a b) zákona č. 578/2004 Z. z. o poskytovateľoch zdravotnej starostlivosti, zdravotníckych pracovníkoch, stavovských organizáciách v zdravotníctve. Svoje tvrdenia však nepreukázal a súdu nepredložil žiadne dôkazy preukazujúce skutočnosť, že celý majetok povinného je z exekúcie vylúčený.

Zákon v tomto prípade neposkytuje stanoveným subjektom úplné vyňatie z exekúcie tým, že by ich explicitne uvádzal ako subjekty, proti ktorým je exekúcia absolútne neprípustná. Súd v tejto súvislosti poukazuje stanovisko Ústavného súdu Slovenskej republiky, ktorý vo svojom Náleze č. k. ÚS. II 509/2010-27 zo dňa 17. marca 2011 konštatoval, že exekučno-právna imunita v zmysle už citovaných zákonných ustanovení sa vzťahuje nie na príslušný subjekt, ale na konkrétny majetok. Teda z exekúcie sú vylúčené podľa zákona len konkrétne časti majetku, čo úplne nevylučuje možnosť existencie majetku, ktorý zo zákona nie je vylúčený z exekúcie. V uvedenom náleze uviedol, že je na exekútorovi zvoliť si spôsob exekúcie a až potom je možné zistiť, či tento spôsob by viedol k postihnutiu majetku (vecí, práv a pohľadávok), ktoré sú podľa príslušných právnych predpisov vylúčené z exekúcie, a preto vo vzťahu k nim možno exekúciu zastaviť. Na tomto mieste ústavný súd zdôrazňuje, že právnou podstatou súdnej exekúcie je ručenie povinnej osoby za nútene vymáhané nároky celým jej majetkom s výnimkou toho majetku, ktorý je preukázateľne podľa osobitný zákonov vylúčený z exekúcie. Z exekúcie v danom prípade nie je vylúčený konkrétny subjekt, dokonca ani celý jeho majetok, ale len jeho jednotlivé časti (veci, práva a pohľadávky). Potvrďuje to aj znenie § 8 ods. 10 zákona o rozpočtových pravidlách a § 18a zákona o správe majetku štátu. Keby súd návrhu povinného na zastavenie vyhovel, svojim rozhodnutím by úplne a v celom rozsahu vylúčil možnosť súdnej exekúcie bez toho, aby bolo spoľahlivo preukázané, že povinný nemá iný majetok, ktorý z exekúcie nie je vylúčený. Tým by zasiahol do základného práva oprávneného na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, pretože mu neposkytol možnosť byť v konkrétnom prípade účastníkom konania. Pre exekučné konanie vedené na Okresnom súde Banská Bystrica bola v čase rozhodovania o návrhu na vykonanie exekúcie podstatná skutočnosť, že boli splnené všetky náležitosti stanovené Exekučným poriadkom, a tým aj podmienka vymáhateľnosti exekučného titulu, nakoľko sa jednalo, a aj naďalej jedná o vykonateľné rozhodnutie súdu, a to po materiálnej aj formálnej stránke. Týmto bola splnená jedna zo základných podmienok na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie. Záonné predpoklady na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie ostali nezmenené. Súd zároveň dodáva, že povinný sa okrem vyššie uvedeného neopiera o iné tvrdenia, ktoré by zakladali jeden z dôvodov zastavenia exekúcie.

33. Súd sa zaoberal aj otázkou, či sú finančné prostriedky určené na náhradu za poskytnutú zdravotnú starostlivosť vylúčené z výkonu exekúcie, tak ako to vo svojom vyjadrení namieta povinný. Ústavný súd vo svojom náleze sp. zn. 21/00 z 15. novembra 2000 judikoval, že okruh osôb, ktoré požívajú exekučno-právnu imunitu so zreteľom na ich postavenie sú orgány verejnej moci a cudzie štáty. V žiadnom právnom poriadku nie sú zo súdnej exekúcie vylúčené pohľadávky, ktoré sú už vykonateľné, to znamená boli právoplatne judikované spôsobom, ktorý predpisuje procesné právo. Z podstaty exekúcie vyplýva, že nemôže byť obmedzená vo vzťahu k veriteľom (oprávneným). Na to neexistuje žiadny relevantný dôvod, pretože veriteľ nemá byť kvôli čomu obmedzovaný. Veriteľ uplatňuje nárok na exekučno-právnu ochranu a táto ochrana sa mu musí poskytnúť ako súčasť práva na súdnu ochranu za podmienok ustanovených zákonom. Tieto podmienky nesmú byť koncipované tak, aby znamenali pre veriteľa vylúčenie práva na súdnu ochranu kvôli právnej povahe nútene vymáhanej pohľadávky alebo kvôli právnemu dôvodu jej vzniku. Záverom Ústavný súd konštatoval, že žiaden veriteľ už nie je obmedzený v prístupe k exekučno-právnej ochrane len z dôvodu zlej finančnej situácie povinného (dlžníka) a súčasne z dôvodu, že pohľadávka vznikla z dôvodu obsiahnutého v osobitnom predpise (právna úprava zabezpečenia a poskytovania zdravotníckej starostlivosti). Vzhľadom na uvedené skutočnosti a judikatúru Ústavného súdu Slovenskej republiky súd konštatuje, že nemožno vyvodiť iný záver ako ten, že povinný ako štátna príspevková organizácia (zdravotnícke zariadenie) nepožíva ako subjekt exekučno-právnu imunitu. Z exekúcie je vylúčený len konkrétny majetok, majetok štátu. Argumentom a contrario možno vyvodiť záver, že na iný majetok povinného, než je majetok štátu, je možné výkon rozhodnutia uskutočniť. Bude úlohou povereného súdneho exekútora zistiť, či povinný takýto majetok vlastní, a či a v akom rozsahu je možné exekúciu vykonať. V prípade ak by povinný preukázal, že celý jeho majetok je majetkom štátu, ktorý je na základe zákona z exekúcie vylúčený, iba v takomto prípade by mohol, súd resp. súdny exekútor exekúciu zastaviť. Súd však túto skutočnosť nemal z návrhu povinného na zastavenie exekúcie za preukázanú.

34. Súd skúmal návrh na vykonanie exekúcie spolu s exekučným titulom a mal nesporne preukázané, že ku dňu začatia exekúcie si povinný povinnosť uvedenú vo výroku exekučného titulu nesplnil. Z uvedeného vyplýva, že exekúcia a aj exekučné konanie sa teda začali dôvodne. Povinný vo svojom návrhu na zastavenie exekúcie nepreukázal žiadne skutočnosti odôvodňujúce právny záver o zániku vymáhaného nároku, o zrušení exekučného titulu, ani o skutočnostiach brániacich vymáhateľnosti

exekučného titulu, pričom neexistuje ani dôvod zastavenia exekúcie podľa osobitného predpisu, a preto súd podaný návrh na zastavenie exekúcie považuje za nedôvodný.

35. Súd vychádzal pri rozhodovaní z dokumentov, ktoré sú uvedené v tomto odôvodnení, a dospel k právnomu názoru, že návrh povinného na zastavenie exekúcie na základe vyššie uvedených dôvodov nie je dôvodný, súd nemal preukázané zo strany povinného, že bola naplnená podmienka na zastavenie exekúcie podľa § 61k ods. 1 Exekučného poriadku a súd nenašiel ani iný dôvod na zastavenie exekúcie, preto návrh povinného na zastavenie exekúcie podľa § 61l ods. 3 Exekučného poriadku zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu je prípustné podať sťažnosť v lehote 15 dní od doručenia uznesenia na Okresnom súde Banská Bystrica.

Sťažnosť môže podať ten, v koho neprospech bolo uznesenie vydané.

Sťažnosť len proti dôvodom uznesenia nie je prípustná.

V sťažnosti musí byť uvedené, ktorému súdu je určená, kto ju podáva, proti ktorému uzneseniu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto uznesenie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa sťažovateľ domáha.

V sťažnosti možno uvádzať nové skutočnosti a dôkazy, ak je to so zreteľom na povahu a okolnosti sporu možné a účelné.